

„To je teda dobrý. A co my?“ ozvala se Beta ublíženě.
„Jo. Chtěli jsme k Vánocům chytrý mobily, a nic,“ upřesnila Alfa.

„Vaši asi usoudili, že jste chytrý i bez nich,“ zašklebila se Mariana a smířlivě dodala: „Pojďte blíž, budeme se dívat společně.“

Hlas z dronu se ozval podruhé.

„Při ostré akci se naši lavinoví psi většinou pohybují na místech, kde není takový shluk lidí jako dnes. Proto vás prosíme o ukázněnost, abyste psy při výkonu nerušili. Děkujeme.“

Dron obkroužil Richtrovy boudy a zamířil ke stráni. Jáma u lesa už byla vykopaná a kamera dronu sledovala, jak do ní leze muž v červené kombinéze a s helmou na hlavě. Sotva zmizel uvnitř, dva muži ho zaházeli lopatami sněhu. Davem to zasumělo. Marianě málem vypadl mobil z ruky.

„Tý jo! To je teda hustý,“ vypískl Tim a nervózně si na nose posunul brýle.

„Hazardér,“ ucedil Jonáš, který se právě vrátil s telefonem, na kterém už měl otevřenou aplikaci k sledování přímého přenosu.

„Kaskadér,“ pokrčil Hardy rameny. „Někdo ty fingovaný oběti dělat musí.“

Psí andělé

Dva figuranti už byli uvěznění pod sněhem. Třetí jáma se zdála o poznání větší a muži ji uvnitř vyztužili dřevěnou konstrukcí pobitou kusy papírových krabic. Do vzniklé bedny se tentokrát nasoukala dívka. I ona měla na hlavě helmu.

„Tam bych nevlezla ani za nic,“ hlesla Beta.

„Já nevím,“ řekla Alfa zamyšleně. „Já asi taky ne. Ale pokud víš, že tě vytáhnou, tak je to něco jako pustit si horor. Musí to být zvláštní pocit. Být tam ve tmě. Sama. Vlastně zakopaná pod zemí. Málo vzduchu...“

„Nech toho a neruš,“ okřikla ji Mariana tlumeným hlasem a zprudka si uvolnila šátek svírající jí příliš těsně krk.

Bedna rychle zmizela pod nánosy sněhu a celé místo bylo pečlivě udupáno a k všeobecnému úleku diváků ještě přejeto rolbou.

„No to mě podrž,“ poznamenal Jonáš.

„Já se na to nemůžu dívat,“ prohlásila Beta a zakryla si rukama obličej, ale tak, aby jí přece jen nic neuniklo.

Pak muži s lopatami nasedli na pásové čtyřkolky a sněžné skútry, dvakrát obkroužili planinu a odjeli. I rolba se odklídila stranou a vypnula majáček. Stráň teď byla úplně prázdná, holá a tichá. Zdálo se k neuvěření, že ještě před několika okamžiky se na ní hemžila spousta lidí i techniky.

„Milí diváci!“ ozval se hlas z dronu. „Figuranti jsou zasypáni, stopy jsou zahlazené. Nyní je vše připraveno, abychom povolali naše záchranáře. Při samotném zásahu prosím o klid.“

Chvíli se nic nedělo a v hloučcích se začala projevovat netrpělivost. Pár lidí podupávalo spíš nervozitou, než aby je záblý nohy. Někdo si došel pro čaj, jiný pro sluneční brýle. Mariana

si přemázla pihovatý obličej opalovacím krémem. Skupinky si vzrušeně sdělovaly dojmy. Ale trvalo to jen několik minut.

„Něco slyším!“ oznámila Alfa.

Ostatní zpozorněli.

„Vrtulník. To bude vrtulník,“ usoudil Hardy a zalovil Timovým dalekohledem po jasně modré obloze. „Tam!“

V dálce se na nebi objevila malá černá tečka.

„Už! Už jsou tady. Přilétá helikoptéra!“ znělo z hloučku.

„Myslíte, že přistane přímo na stráni?“ zeptala se Mariana.

„Těžko,“ zavrtěl Hardy hlavou. „Není tam vhodná plocha.“

„Za chatou je hřiště,“ vzpomněl si Tim. „Je zasněžený, ale to nevadí. Tak třeba tam...“

Kamera dronu teď snímala helikoptéru přímo z její letové hladiny.

„Psi! Na palubě jsou psi!“ všimla si Beta na displeji Marianina mobilu.

Vrtulník už burácel přímo nad jejich hlavami a vírem vzduchu shazoval sníh ze střechy a z okolních stromů. S vyvrácenými krky sledovali soustředěného pilota a šest záchranářů. Psi asi leželi na podlaze kabiny, ale občas bylo možné zahlédnout jejich napjatě vztyčené uši.

Pak se stroj přesunul nad stráň vedle chaty a za neutuchajícího buráčení zůstal viset ve vzduchu na jednom místě. Vtom se k údivu všech přihlížejících odsunuly boční dveře a z vrtulníku se začalo spouštět lano, na kterém byl v postroji připoutaný muž se psem v náručí.

Pes byl německý ovčák, jehož černá hlava a hřbet přecházely v světlebéžové nohy a náprsenku. Po něm se stejným způsobem na zem s pánem spustil druhý německý ovčák, výrazně světlejší. Třetím psem byla černobílá border kolie.

Po psovodech slanili na zem ještě tři záchranáři s batohy na zádech. Potom helikoptéra vtáhla lano, zvolna nabrala výšku a v ostrém oblouku odletěla.

Na planinu znovu padlo ticho. Úlevné, vyčkávající, trochu i tísnivé.

„Když si představím, jaký to musí být v tý díře pod sněhem, tak je mi špatně,“ poznamenala Beta.

„Já teda stísněný prostory taky zrovna nemusím,“ hlesla Mariana. „Byly doby, kdy jsem odmítala vlézt i do výtahu,“ přiznala váhavě.

„Vážně?“ ohlédl se Jonáš překvapeně na Marianu. „To bych do tebe nikdy neřekl.“

„Každý máme něco,“ odsekla a pokusila se nasadit obvyklý tvrdácký výraz.

Dron teď tiše nalétával nad záchranáře, takže diváci si mohli v mobilu zblízka prohlédnout výstroj lidí i psů. Kamera v detailu snímala znak Horské služby na rukávech červených bund

i na speciálních psích postrojích. Záchranáři měli na batozích připevněné lehké lopaty a vyhledávací tyče. Bylo vidět, jak se o něčem rychle radí, rozdělují si teritoria a aktivují vysílačky. Za okamžik už tři trojčlenné týmy ve složení pes, psovod a další záchranář vyrazily po stráni, aby pročesaly dohodnuté koridory.

Psi dostali pokyn k hledání a rozběhli se s čenichy u země.

„Tam musí být pachů,“ poznamenal kdosi v davu. „Sice to rozjezdili čtyřkolkama, ale stejně... být tím psem, budu naprosto zmatený.“

„Ty býváš zmatený, i když psem nejsi,“ namítl ženský hlas a v davu to zabublalo smíchem.

Pozornost lidí se ale brzy vrátila ke stráni. Tmavý ovčák už se blížil k místu nedaleko malého smrčku rostoucího uprostřed svahu. Dron k němu zamířil a čekal.

„Hledej! Hledej, Bonde!“ bylo z mobilů slyšet vzdálený povel.

A Bond hledal. V jednu chvíli se zdálo, že zasypaného figuranta mine, ale pach člověčiny ho vrátil do správné lokality. Tam, kde byl čichový podnět nejsilnější, se zastavil a označil místo hlasitým štěkotem. Vzápětí se předníma nohama dal do hrabání.

Jeho pán k němu přiběhl, odměnil psa uznalým poplácáním a pamlskem a přivolal druhého muže týmu. Ten pomocí lavinové vyhledávací tyče lokalizoval tělo zasypané pod sněhem a lopatou odhrnul horní část sněhu.

Bond se znovu vrhl do odkryté prohlubně, protože pach člověka byl rázem intenzivnější. Oba muži teď opatrně hrabali rukama, ale byl to Bond, který jako první vlezl dolů do díry a začal zasypaného figuranta tahat za rukáv tlusté pěřovky.

„Výborně, Bonde,“ pochválil psovod opět psa nadšeně vrtícího ocasem a jako odměnu mu hodil míček.

Bond míček přinesl a psovod ho hodil o kus dál do závěje, kam za ním Bond s vervou zavrtal čumák. Hra byla jeho hlavní odměnou za nalezení zasypaného člověka.

Ten už se s pomocí druhého záchranáře celý vysoukal ven, sklepal ze sebe sních a postavil se, aby zamával divákům v dálce. Kamera dronu zachytila jeho široký úsměv.

„Hm, a co ti další? Co ta holka v bedně?“ zamumlala Beta.

„Jsou tam už patnáct minut,“ poznamenal Jonáš.

„Přežití v lavině se do patnácti minut pohybuje kolem devadesáti procent,“ oznámil Tim. „Po patnácti minutách ale prudce klesá. Půlhodina znamená jen třicetiprocentní naději na záchranu. Tři čtvrtě hodiny přežije jenom deset procent zasypaných.“

„No jo, ovšem nezapomeň, že tohle je uměle vytvořená situace, Time,“ namítl Hardy. „Je to spíš atrakce pro veřejnost než trénink. Jde o to, aby lidi viděli, co všechno obnáší práce Horský služby. Prostě šou. Takže figuranti mají v dírách mnohem víc vzduchu, než kdyby byli opravdu zasypaní skutečnou lavinou.“

„Bych tě chtěla vidět na jejím místě,“ hodila Mariana hlavou směrem, kde se pod sněhem ukrývala bedna se zasypanou dívkou.

Hardy jen pokrčil rameny a dál se věnoval sledování fingo vaného zásahu.

Po objevení prvního figuranta projela davem vlna nadšení, kdosi se pokusil i o potlesk, ale včas si uvědomil, že záchraná akce ještě zdaleka neskončila a další dva psi potřebují klid k práci.

Dron zakroužil nad strání a rozhodl se sledovat border kolii, kterou její pán neustále povzbuzoval.

„Hledej, Sněženko, hledej!“

Border kolie čenichala po sněhu a všichni sledovali, jak se blíží k místu se zavalenou dívkou. A skutečně. Hlasitě se rozštěkala a už předníma nohama prudce hrabala, až sníh daleko odletoval.

„Dobře, Sněženko,“ chválil fenku psovod. „Hodná holka. Našla. Našla. Tak, hodná,“ podrbal ji krátce za ušima a spolu s dalším mužem začali lopatami odhazovat sníh.

Během chvíle byla dívka vyproštěná. Vylezla ven, pomazlila se s chlupatou záchránkyní a protáhla si ztuhlé tělo. Kdosi jí podal horký čaj, který s povděkem přijala.

„Mám na sobě kombinézu a ještě péřovku, jenže bez pohybu člověk prochladne,“ vysvětlovala s úsměvem do kamery dronu. „Jsem ráda, že už jsem venku.“

To už ale dron rychle zamířil k poslednímu záchráněnému, kterému světle zbarvený německý ovčák právě nadšeně vyhrabával ztracenou botu.

„Díky, Thore. Jsi pašák!“ poplácával ho pán po hřbetu. „Zasloužíš si odměnu. Na. Vezmi.“

„Vážení návštěvníci,“ zaznělo hlasitě z megafonu, jak se dron opět přiblížil nad shromáždění před horskou chatou. „Viděli jste ukázkou vyhledávání lidí v lavině pomocí speciálně vycvičených psů. Ačkoliv je dnešní vyhledávací technika na velmi vysoké úrovni, role lavinových psů v mnoha případech zůstává nezastupitelná. Za dnešní výkon děkujeme Sněžence a jejímu pánovi Drahošovi, Bondovi s pánem Svátou a Thorovi, který pracuje pod vedením Andreease.“

Z davu se ozval bouřlivý potlesk.

„Náš dík patří i Karolíně, Osvaldovi a Renému, kteří dnes měli role figurantů.“

Jakmile dozněl i druhý potlesk, zaznělo z megafonu ještě jedno sdělení.

„Nyní vybízíme dobrovolníka z řad návštěvníků, který by si chtěl vyzkoušet roli naší figurantky Karolíny. Kdo má zájem, ať se přihlásí přímo na stanovišti u bedny.“

„To tak,“ mávl Jonáš rukou.

„No... já bych to zkusil,“ zamumlal Hardy, a než se ostatní stačili vzpamatovat, vykročil.